

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobkyně: **M. F., nar. X,**
státní příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupená Mgr. Bc. Ulyanou Šauerovou,
se sídlem Moravská 854/2, 312 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

za účasti

osob a) **I. H., nar. X,**
zúčastněných bytem X,
na řízení: b) **H. F., nar. X,**
bytem X,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č. j. OAM-11393-9/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č. j. OAM-11393-9/ZR-2024 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný jednak podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobkyně, jednak podle § 46e odst. 2 ZPC stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území ČR v trvání 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně totiž byla pravomocně odsouzena za spáchání trestného činu.
2. Podle žalobkyně však žalovaný pochybil v tom, že nezohlednil nepřiměřenost svého rozhodnutí, když především nepřihlédl k dalším okolnostem jí spáchané trestné činnosti a jejího následného chování, a nezabýval se důsledky, které pro ni zrušení platnosti zaměstnanecké karty bude mít. Nesprávně také usoudil ohledně stanovení lhůty k vycestování.

Obsah žaloby

3. Žalobkyně ve svém vyjádření k žalovanému uvedla skutečnosti, podle kterých měla za to, že by vydání rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty bylo nepřiměřené a že ke spáchání trestného činu došlo zcela excesivně. Žalovaný uvedl, že není jeho povinnost zohledňovat závažnost spáchaného trestného činu, předešlou bezúhonnost, spolupráci s orgány činnými v trestním řízení a řádné zaplacení peněžitého trestu. Toto tvrzení je ale v rozporu s § 174a ZPC.
4. Žalovaný se nepřiměřeností napadeného rozhodnutí zabýval nedostatečně. Žalobkyně nepřiměřenost namítla v rámci správního řízení a žalovaný se s touto námitkou měl vypořádat a v případě dalších nejasností zjistit řádně skutkový stav, a to i za cenu provedení výslechu anebo výzvy k součinnosti.
5. Z judikatury správních soudů vyplývá, že i pokud správní orgán nemá povinnost nepřiměřenost zkoumat ze zákona, musí se s tímto vypořádat, pokud takovou námitku nepřiměřenosti účastník řízení výslovně uvede v průběhu správního řízení, jedná se např. o rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 A 17/2017-33, který k tomuto požadavku uvedl, že pokud by účastník řízení namítal nepřiměřenost zásahu a porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech, správní orgány se s touto námitkou musí náležitě vypořádat bez ohledu na to, zda to ZPC v daném řízení vyžaduje, obdobně uzavřel NSS v rozsudku ze dne 18. 5. 2022 č. j. 5 Azs 84/2021-142.
6. Žalovaný pouze setrval na svém rozhodnutí, že došlo k naplnění podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty a že tvrzení žalobkyně ohledně spáchaného trestného činu nemá povinnost zohledňovat. Žalovaný přitom odkázal zcela obecně na některé rozsudky správních soudů, čímž ovšem nedošlo k řádnému a individuálnímu vypořádání přiměřenosti, což uvádí i ustálená judikatura.
7. Žalovaný měl povinnost vypořádat se s tím, co v případech zkoumání nepřiměřenosti uvádí především § 174a ZPC, dle něž má žalovaný zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

navázané na území. Žalovaný měl tak po výslovné námitce nepřiměřenosti zkoumat namítané skutečnosti. To se stalo v projednávané věci nejen tím, že žalobkyně popsala lítost nad svým jednáním, ale i veškeré okolnosti týkající se následné snahy splatit veškeré závazky plynoucí ze spáchaného trestného činu, jakož i následnou nemožnost hradit tyto závazky v případě zrušení zaměstnanecké karty. Právě díky existenci zaměstnanecké karty totiž žalobkyně může hradit veškeré závazky a pokud by tak neučinila, vystavila by se riziku výkonu rozhodnutí. Z hlediska veřejného zájmu je podstatné hrazení závazků žalobkyně i její samotná práce.

8. Správní řízení bylo přitom zahájené z úřední povinnosti, a nikoliv na základě žádosti žalobkyně, proto bylo povinností primárně žalovaného řádně zjistit skutkový stav, pakliže žalobkyně doložila tvrzení, které mohlo zrušení zaměstnanecké karty zvrátit z důvodu nepřiměřenosti a rozporu s veřejným zájmem.
9. Z judikatury správních soudů je přitom zřejmé, že právě povaha a závažnost trestného činu je jedním z faktorů, který by měl být v rámci nepřiměřenosti hodnocen. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, platí, že spáchal-li žadatel méně závažný trestný čin, a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žadatelova jednání do té míry, že přijaté opatření by bylo nepřiměřené spáchanému, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
10. Žalobkyně spáchaného trestného činu lituje, zcela jasně uvedla, že tento čin spáchala v rozrušení po hádce a jednalo se o její jediný spáchaný trestný čin v životě. Podle rozsudku NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, musí správní orgány vzít v úvahu kromě existence odsouzení i další významné okolnosti, např. uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování v době po odsouzení. Dále je třeba hodnotit, zda je přiměřené neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě či intenzita vazeb na zemi původu.
11. V rámci hodnocení přiměřenosti svého rozhodnutí se žalovaný omezil pouze na rodinné vazby, ale nezohlednil dosavadní způsob života žalobkyně, zaplacení peněžitého trestu, nákladů trestního řízení, nepodání odporu proti trestnímu příkazu, splátkový kalendář k zaplacení škody a eventuální problémy s hrazením škody v případě ztráty zaměstnanecké karty. Přitom veškeré tyto okolnosti s ohledem na znění § 174a ZPC jsou pro řádné vyhodnocení nepřiměřenosti důležité pro přezkoumatelnost a zákonnost rozhodnutí.
12. Z pohledu konkrétních aspektů nepřiměřenosti se v případě žalobkyně dále jedná o dobu strávenou na území ČR. Žalobkyně zde pobývá několik let a již plánovala požádat o trvalý pobyt. Dobu pobytu ovšem žalovaný nikterak neřešil, ačkoliv tato informace vyplývala jak z úřední činnosti žalovaného, tak z vyjádření žalobkyně. Dále se jedná o dosavadní způsob jejího života, neboť kromě zmíněného trestného činu žalobkyně nikdy nespáchala na území ČR žádný jiný trestný čin. Žalobkyně nespáchala ani žádný přestupek.
13. Z napadaného rozhodnutí také vyplývá, že žalovaný si byl vědom existence rodiny žalobkyně na území, k níž zkoumal některé aspekty nepřiměřenosti. Učinil tak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nedostatečně, zvláště s ohledem na partnerský vztah s partnerkou, se kterou je žalobkyně v dlouhodobém vztahu. Navíc s ohledem na plánované uzavření registrovaného partnerství žalobkyně uvedla, že na Ukrajině není možné jej uzavřít, neboť ukrajinské právní předpisy toto neumožňují. Žalobkyně se při pobytu na Ukrajině potýkala s problémy týkající se její sexuální orientace. Návrat na Ukrajinu by tedy opětovně způsobil omezení i v této oblasti jejího života, kterou by musela skrývat oproti životu v ČR.

14. Pokud by skutečně musela vycestovat, znamenalo by to pro žalobkyni nemožnost se dlouhou dobu vrátit do ČR, neboť kvůli nedostatku své trestní zachovalosti nemůže získat jiný pobyt. To by mělo negativní dopad na její rodinný a soukromý život a došlo by tím především ke zhoršení situace její partnerky. Také by přišla o veškeré roky, díky kterým již plánovala v brzké době žádat o trvalý pobyt. Partnerka žalobkyně přitom nehodlá s ohledem na bezpečnostní situaci a stabilní zázemí a zaměstnání s žalobkyní odjet do země, kde by jí mohlo hrozit nebezpečí.
15. Žalovaný tak nezkoumal ani dopad týkající se návratu žalobkyně do země, ve kterém nyní probíhá ozbrojený konflikt, což může hraničit s porušením zásady nenavracení. Nepřezkoumatelné je tvrzení, že žalobkyni je uložena povinnost vycestovat z ČR a nemusí vycestovat na Ukrajinu. Žalovaný totiž neuvedl, kam by měla vycestovat, neboť není držitelkou jakéhokoli pobytového oprávnění v jiném státu. Toto tvrzení žalovaného navíc naráží na rodinné vazby a plnění závazků v důsledku trestného činu. Tyto úvahy žalovaného jsou tak zcela nepodložené informacemi ve správním spise, nedomyšlené a žalobkyně vycestování zcela odmítá, neboť ani nemá kam.
16. Žalovaný pochybil, pokud veškeré výše uvedené námitky nepřiměřenosti neporovnal právě s daným trestným činem a neprovedl test proporcionality, kde by důsledně zhodnotil dopady do rodinného a soukromého života, a naopak dopady do veřejného pořádku, pokud by zde žila žalobkyně nadále během platnosti zaměstnanecké karty, ačkoliv spáchala trestný čin. Navíc jak v minulosti uvedly správní soudy – v případě, kdy je rušeno pobytové oprávnění, musí být zkoumání přiměřenosti důslednější, než je tomu v situaci, kdy se pouze neuděluje vyšší pobytový status.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ohledně své povinnosti posoudit přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se dostatečně s tímto dopadem vypořádal, a to s ohledem na ustálenou judikaturu v rozsahu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaný není povinen zohledňovat závažnost spáchaného trestného činu, předešlou bezúhonnost žalobkyně, okolnosti, za jakých k jeho spáchání došlo, ani další specifika daného případu. Rozhodující je sama skutečnost, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu a že v Rejstříku trestů zůstává záznam o tomto trestném činu. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ZPC jasně deklaruje, že cizinci je ze zákona ve správním řízení zrušena platnost zaměstnanecké karty na základě odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Pokud žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, je potřeba dodat, že ten se týkal zamítnuté žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kde jsou zákonné požadavky na posouzení míry narušení veřejného pořádku méně restriktivní než v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. Žalobkyně se sice z hlediska trestního práva možná dopustila méně závažného protiprávního jednání, z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích se však dopustila naopak jednání nejzávažnějšího. Navíc řízením motorového vozidla pod vlivem alkoholu způsobila dopravní nehodu, přičemž jen dílem štěstí a náhody došlo „jen“ k újmě majetkové, nikoliv k újmě na zdraví či životě. Její zájmy nelze upřednostnit před zájmem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a obecně i na zdraví, životě a majetku ostatních lidí.
19. Ohledně neprovedení účastnického výsledku žalovaný uvedl, že výslech je důkazním prostředkem podpůrné povahy, který je nutno využít zejména tam, jsou-li o skutkovém stavu pochybnosti či kde dokazovanou skutečnost nelze jinak prokázat, jak vyplývá z rozsudků NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, nebo ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8Azs 135/2019-43. O takovou situaci se však v projednávané věci nejednalo, žalovaný nijak nezpochybňoval rodinné poměry či pracovní integraci žalobkyně na území, ale nepovažuje tyto okolnosti za nepřiměřené. Žalobkyně o účastnický výslech výslovně nežádala, pouze jej navrhla jako důkazní prostředek na podporu svého tvrzení ohledně rodinných vazeb na území, tedy pro případ, že by žalovaný snad považoval její tvrzení za nedůvěryhodné. Žalovaný ale tato tvrzení žalobkyně nikterak nezpochybňoval. Po jejich vyhodnocení však nakonec dospěl k názoru, že dopad rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života bude přiměřený. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zároveň uvedl i důvody, proč k výsledku nepřistoupil.
20. V nyní posuzované věci je podstatné, že žalobkyně, její partnerka a sestra jsou státními příslušníky třetího státu. Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu, což opakovaně potvrzuje i NSS. Do pobytových statusů partnerky a sestry navíc nebude nijak zasaženo, dopad do jejich životů bude pouze nepřímý, žádná z nich není závislá na finančním příjmu či péči žalobkyně. Nejedná se tudíž o žádný výjimečný případ a důvod, proč by v tomto případě měla žalobkyně mít svůj pobytový status zachován. Námitky žalobkyně stran toho, že nebude moci případně realizovat svůj rodinný život v zemi původu, nemají žádnou skutkovou oporu. Homosexualita není na Ukrajině postavena mimo zákon, navíc návrhy zákona o registrovaném partnerství již prochází výbory ukrajinského parlamentu. Zrušením platnosti zaměstnanecké karty rovněž nebude žalobkyni nijak bráněno, aby si našla jiný zdroj příjmu, ať už v zemi původu nebo opět v ČR, a mohla tak plnit veškeré finanční závazky vzniklé v důsledku spáchání trestného činu.

Replika žalobkyně

21. Ve své replice žalobkyně znovu poukázala na skutečnost, že v ČR žije její partnerka. V případě, kdy by žalobkyně byla nucena opustit území, jednalo by se o zásah nejen do života žalobkyně, ale i její partnerky. Napadené rozhodnutí tak nepřiměřeně zasáhlo do rodinného a soukromého života žalobkyně a její partnerky.
22. Žalobkyně již v průběhu správního řízení uváděla, že se na Ukrajině potýkala s problémy týkajícími se její orientace, což byl jeden z důvodů vycestování do ČR. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval. Ztráta pobytového oprávnění by pro žalobkyni znamenala opětovné omezení v její orientaci. Právní řád Ukrajiny homosexualitu nezakazuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

společnost ji obzvlášť v oblasti, odkud žalobkyně pochází, neschvaluje. V žádném jiném státě kromě ČR nemá žalobkyně zázemí. Aktuální situace na Ukrajině znemožňuje návrat žalobkyně. Celé území Ukrajiny je objektem raketových a leteckých útoků.

23. Žalobkyně má stále zaměstnání, nedopustila se žádných jiných protiprávních jednání, a i v případě tohoto jediného prohřešku se zachovala zodpovědně – řádně plní jí uložený trest. Tyto skutečnosti žalovaný odmítá zohlednit. Žalovaný konstatuje, že je vázán čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, v jehož odst. 2 je zakázáno státnímu orgánu zasahovat do výkonu práva na soukromý a rodinný život, kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti a ochrany pořádku, a předcházení zločinnosti. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí konstatoval, že případ je v zájmu veřejné bezpečnosti a ochrany pořádku, aby nebyl umožněn pobyt cizinci, který spáchal trestnou činnost. Žalovaný jednoduše uzavírá, že pokud žalobkyně spáchala trestný čin, tak toto je plně dostačující k tomu, aby bylo možné aplikovat čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech. Ve vyjádření k žalobě žalovaný trvá na svém stanovisku. Žalobkyně má nicméně za to, že by se právě vzhledem k článku 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech měly rovněž zkoumat i okolnosti daného případu, tedy zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobkyně, délka jejího pobytu na území v kontextu s řádným životem, chování žalobkyně po spáchání trestného činu, převzetí zodpovědnosti za tento čin a řádné plnění uloženého trestu a náhrady škody. Žalobkyně nepředstavuje žádné bezpečnostní riziko pro českou veřejnost, byl to exces, ze kterého je navždy poučena.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

24. Ve věci se vyjádřily osoby zúčastněné na řízení, paní I. H., partnerka žalobkyně, a paní H. F., sestra žalobkyně.
25. Paní H. uvedla, že partnerský vztah s žalobkyní je vážný a dlouhodobý, jedná se o pravou lásku. Zrušení zaměstnanecké karty žalobkyni by představovalo velkou ránu pro jejich vztah. Paní H. si neumí představit, jak by v případě vycestování žalobkyně na Ukrajinu vztah dále fungoval. Žalobkyně v podstatě nikoho nemá, neboť její rodina ji kvůli sexuální orientaci vyloučila ze svého života, má v podstatě jen život v Plzni, kde má partnerku, svoji sestru, bydlení a práci. Žalobkyně se plně integrovala do společnosti, kde našla přijetí a zázemí.
26. Paní F. ve svém vyjádření sdělila, že si uvědomuje, že její sestra porušila zákon, čehož velmi lituje, neboť za celý svůj život nikdy zákony neporušila. Žalobkyně v minulosti procházela těžkým obdobím kvůli její sexuální orientaci, po přiznání své orientace se od ní matka a další rodinní příslušníci distancovali, což ji psychicky zasáhlo. Žalobkyně nemá kam jít, ve státě původu nemá žádné zázemí, navíc na Ukrajině zuří válka, což by jí znemožnilo zajistit si základní životní potřeby a mohl být vážně ohrožen i její život. Žalobkyně nachází u paní F. s manželem bezpečné zázemí a pomáhá jim s péčí o syna.

Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

27. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím obě sporné strany souhlasily a soud sám neshledal potřebu konat ve věci jednání.
28. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a to podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
29. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
30. Dne 30. 9. 2024 bylo doručením oznámení zahájeno správní řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 ZPC. Důvodem zahájení tohoto řízení bylo zjištění žalovaného, podle něhož byla žalobkyně trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 11. 7. 2024, č. j. 7 T 60/2024-124, který nabyl právní moci dne 30. 7. 2024, odsouzena za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 8 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 18 měsíců, peněžitému trestu v celkové výši 10 000 Kč a k trestu zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 24 měsíců. Toho se dopustila tím, že v Plzni dne 12. 5. 2024 kolem 22:15 hodin po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů, máje v krvi ještě téhož dne ve 23:18 hodin 1,67 ‰ a ve 23:48 hodin 1,55 ‰ alkoholu, jela jako řidička vlastního osobního vozidla nejméně po vozovce Lobežské ulice ve směru k ulici Antonína Hájka, kde u domu čp. 15 vlivem požitého alkoholu nezvládla řízení, přejela do protisměru, kde narazila do přední části protijedoucího automobilu, čímž na něm způsobila škodu ve výši 119 445 Kč. Uvedenou škodu jí bylo citovaným trestním příkazem uloženo nahradit poškozené pojišťovně.
31. Ve svém vyjádření ze dne 7. 10. 2024 žalobkyně uvedla, že informace o jejím odsouzení je pravdivá. Poukázala však na to, že věci lituje, konzumaci alkoholu předcházela hádka s přítelkyní, jednalo se o zkratkovité jednání, jehož závažnost si uvědomuje, pročez ani nebrojila proti vydanému trestnímu příkazu. Snaží se nyní hradit způsobenou škodu a uložený peněžitý trest zaplatila. Dále uvedla, že v ČR pobývá již 5 let, pracuje jako manipulační dělnice ve společnosti BEGINDAT s.r.o. V ČR má také sestru H. F. s jejím manželem a synem. Zrušení zaměstnanecké karty by pro žalobkyni představovalo negativní dopad do její ekonomické sféry, kromě běžných životních nákladů hradí i způsobenou škodu. Potíže by jí vznikly i v jejím sociálním a rodinném prostředí. Na Ukrajině nemá žádné zázemí. Nakonec žalobkyně s odkazem na § 174a ZPC upozornila, že by žalovaný měl posoudit přiměřenost dopadů případného rozhodnutí o zrušení platnosti její zaměstnanecké karty, a to s ohledem na závažnost protiprávního jednání, délku jejího pobytu na území, povahu a pevnost jejích rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je občankou. Spáchaný trestný čin byl jen excesem, nikdy dříve žalobkyně trestána nebyla, žije spořádaným životem, je zaměstnána a plní své povinnosti vůči ČR, kde má pevné rodinné, společenské a kulturní vazby. Podle jejího názoru by rozhodnutí o zrušení platnosti její zaměstnanecké karty mělo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života, ale rovněž by došlo k ohrožení veřejného pořádku, neboť by v důsledku takového rozhodnutí nemohla hradit způsobenou škodu, stejně jako své soukromoprávní závazky. V tomto podání žalobkyně navrhla provedení svého účastnického výsledku a výsledku své sestry, H. F. Neuvedla však, k jakému tvrzení by měly být slyšeny; důkazní návrh následuje za pasáží popisující vztah se sestrou a její rodinou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

32. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí předložila žalobkyně ve věci dne 20. 11. 2024 své další vyjádření. V něm předložila svou nájemní smlouvu, z níž plyne, že má v ČR stabilní zázemí, a své pracovní hodnocení, z něhož je patrná spokojenost zaměstnavatele s prací žalobkyně. Konečně žalobkyně předložila i vyjádření své sestry o pevnosti rodinných vazeb a rovněž vyjádření své přítelkyně I. H., v němž se uvádí, že zrušení zaměstnanecké karty by mělo nepříznivý dopad na jejich vztah.
33. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný vyšel ze skutečnosti odsouzení žalobkyně za úmyslný trestný čin. Okolnosti jeho spáchání ani další skutečnosti nebyl žalovaný podle svého názoru povinen zohledňovat, rozhodnutí podle předmětné právní úpravy není podmíněno žádným správním uvážením. Přistoupil však k posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí z pohledu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť žalobkyně vznesla ve správním řízení námitku, která vyvolala potřebu se touto otázkou zabývat. V této souvislosti pak zohlednil vazby žalobkyně, o nichž sama hovořila, tj. ke své sestře, jejímu manželovi a jejich synovi, stejně jako ke své přítelkyni. Konstatoval však, že s nikým z nich žalobkyně nesdílí společnou domácnost. I po vydání napadeného rozhodnutí bude moci se svými blízkými trávit čas v rámci bezvízového styku. S ohledem na situaci panující na Ukrajině navíc správní orgány t. č. nepodnikají žádné kroky k navrácení ukrajinských občanů do jejich vlasti. Protože žalovaný nijak nezpochybňoval vazby žalobkyně na jí blízké osoby, neměl za důvodné provádět výslech její sestry ani účastnický výslech žalobkyně. Přestože rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty bude mít dopad do rodinných a soukromých poměrů žalobkyně, jsou tyto minimální, a tedy i přiměřené sledovanému cíli, tj. zajištění, aby se na území ČR zdržovali jen takoví cizinci, kteří respektují tuzemský právní řád.
34. V prvním žalobním bodě tvrdí žalobkyně, že se žalovaný nezákonně vypořádal s problematikou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí dle § 174a ZPC, když nepřihlédl k okolnostem spáchaného trestného činu a dalšímu chování žalobkyně.
35. Podle § 37 odst. 1 písm. a) ZPC: *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dní, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*
36. Dle § 46e odst. 1 ZPC: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*
37. Podle § 174a odst. 1 ZPC: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Podle třetího odstavce tohoto ustanovení pak: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
38. Jak je patrné ze shora citované právní úpravy, ZPC ukládá správním orgánům zkoumat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí podle § 174a odst. 1 ZPC pouze tehdy, kdy to zákon sám stanoví. Současně je z této úpravy patrné, že rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty z důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 ZPC,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tj. z důvodu, pro který byla zaměstnanecká karta zrušena žalobkyni, není posouzením přiměřenosti ze zákona podmíněno.

39. Žalobkyně má sice pravdu potud, že judikatura správních soudů dovodila, že i za takové situace může správním orgánům vzniknout povinnost posoudit přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů příslušného cizince. Je tomu tak ale pouze z důvodu mezinárodních závazků ČR (podle čl. 1 odst. 2 Ústavy „*Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.*“), konkrétně mj. i těch plynoucích z Evropské úmluvy o lidských právech, jejíž čl. 8 zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Tato povinnost správních orgánů může být aktivována zejména výslovnou námitkou ze strany dotčeného cizince, případně tím, že správní orgány samy prokazatelně disponují informací o skutečnosti, jež potřebu posouzení těchto okolností věci vyvolá.
40. V poměrech posuzované věci přitom není sporu o tom, že žalovaný byl povinen se dopady svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně zabývat, protože ta mu ve svém vyjádření v rámci správního řízení sdělila, že má na území ČR (v Plzni) svou sestru s její rodinou a také svou partnerku. Žalovaný se ostatně touto problematikou v napadeném rozhodnutí také zabýval (str. 4), přičemž shledal, že napadené rozhodnutí bude sice představovat zásah do rodinného života žalobkyně, ten však bude nepřilíš významný, a tedy nebude ani nepřiměřený. Způsob, kterým tak žalovaný učinil, shledává žalobkyně dílčím způsobem nedostatečným, čímž se bude soud zabývat níže.
41. Již na tomto místě je však třeba konstatovat, že se žalobkyně naopak mylí, pokud dosah jí citovaných závěrů judikatury NSS ohledně povinnosti správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince v případech, kdy vydání daného rozhodnutí není ze zákona podmíněno posouzením přiměřenosti dle § 174a ZPC, vztahuje i na další hlediska citovaná v § 174a ZPC (jmenovitě závažnost a druh protiprávního jednání, délka pobytu na území a ekonomické poměry). V této souvislosti je totiž třeba znovu zdůraznit, že žalobkyní uváděná judikatura nedospěla k závěru, že jakékoli tvrzení cizince týkající se některého z hledisek obsažených v § 174a ZPC aktivuje povinnost správních orgánů provést posouzení přiměřenosti rozhodnutí *in extenso* (citované ustanovení ostatně obsahuje jen demonstrativní výčet skutečností, k nimž je nutno v rámci posuzování přiměřenosti nutno přihlížet, takže by takovou povinnost mohla v konkrétní situaci založit jakékoli myslitelné vyjádření cizince v průběhu správního řízení, čímž by se právní úprava obsažená v § 174a odst. 3 ZPC stala zcela obsoletní). Tato judikatura toliko konstatuje, že je-li v pomyslné hře zachování mezinárodních závazků ČR (na zachování práva na respekt k soukromému a rodinnému životu), a to zejména na základě konkrétní námitky dotčeného cizince (rozsudek ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36), jsou správní orgány povinny posoudit, zda v důsledku jejich rozhodnutí nedojde k porušení těchto mezinárodních závazků ČR (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, a relativně recentně i rozsudek ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33). Na tomto místě soud jen připomíná, že právo na respekt k soukromému a rodinnému životu dle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech není právem absolutním, neboť čl. 8 odst. 2 citované úmluvy zásah do tohoto práva umožňuje, když stanoví: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Právě prismatem těchto hledisek, která připouštějí zásah do uvedeného práva, musejí správní orgány v konkrétní věci posuzovat, zda jimi vydaným rozhodnutím nedojde k porušení mezinárodněprávních závazků ČR.

42. Ostatní hlediska buď výslovně jmenovaná v § 174a odst. 1 ZPC či do něj spadající (soud znovu opakuje, že citované ustanovení obsahuje jejich jen demonstrativní výčet), která se vymykají ochraně soukromého a rodinného života, nemohou být v případech, kdy není vydání určitého rozhodnutí podmíněno posouzením přiměřenosti dle § 174a ZPC, aplikována, a to bez ohledu na to, zda je cizinec zmiňuje či nikoli. Z opačného pohledu lze totiž konstatovat, že zohledňoval-li by žalovaný při svém rozhodování např. povahu a závažnost žalobkyní spáchaného trestného činu, překračoval by své pravomoci. NSS již ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, jednoznačně konstatoval, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ZPC neposkytuje správnímu orgánu prostor pro úvahu v tom smyslu, že by spáchání určitých úmyslných trestných činů v rozporu se zákonným pokynem nepředstavovalo důvod pro zrušení platnosti víza k pobytu, zatímco spáchání jiného úmyslného trestného činu ano. *„Citovaná ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek. Nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povaha či závažnost.“* Tyto judikатурní závěry jsou přitom i nadále aktuální, jak o tom svědčí rozsudky NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, nebo ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47. Správní orgán je při své činnosti vázán zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy), pročež nemůže ze své volné úvahy uplatňovat při svém rozhodování hlediska, která zákon nepředvídá, byť by to bylo ve prospěch účastníka řízení. V tomto případě tedy zákonodárce neumožnil správnímu orgánu vést jakékoli správní uvážení ohledně otázky vyvození právní normou předvídaného závěru; jedná se tu o případ tzv. vázaného rozhodování, v jehož rámci správní orgán zkoumá toliko naplnění hypotézy právní normy (v daném případě tedy otázku, zda žalobkyně byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin), přičemž v případě, že její naplnění shledá, vyvodí v zásadě bez dalšího zákonem předvídaný následek (zrušení platnosti zaměstnanecké karty).
43. Žalobkyně tedy nedůvodně vytýká žalovanému, že se nezabýval závažností a povahou jí spáchaného trestného činu, její snahou nahradit trestným činem způsobenou škodu, skutečností, že trestného činu lituje, délkou jejího pobytu na území apod. Žádné z těchto hledisek nebyl žalovaný vůbec oprávněn do své úvahy brát, neboť žalobkyně ani nevznesla taková tvrzení ohledně dopadu rozhodnutí žalovaného do svých soukromých a rodinných poměrů, která by potřebu takového širokého hodnocení vůbec vyvolala, a proto učinil správně, že k nim nepřihlížel.
44. Soud pak jen nad rámec vypořádání tohoto žalobního bodu konstatuje, že odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, je pro projednávanou věc zcela nepřípadný, neboť se týká zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu z důvodu dle § 87k odst. 1 písm. b) ZPC ve znění účinném k 31. 12. 2008, tedy z důvodu, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. To je na první pohled zcela jiná skutková podstata, než která byla aplikována v nyní posuzované věci, takže není příliš překvapivé, že k její aplikaci vedou i jiné úvahy, než které byl povinen provést žalovaný v tomto případě. Obdobně je třeba usoudit i o jejím odkazu na rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 23/2023-51. Ten se sice alespoň týká otázky neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, ale zrušující rozhodnutí NSS je založeno na nedostatečném zkoumání poměrů nezletilých dětí tamějšího žalobce, a to z důvodu jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mezinárodněprávního závazku ČR (Úmluva o právech dítěte). Žalobkyně v nyní řešené věci však nemá na území ČR žádné nezletilé děti. Ani tento judikát proto není v projednávané věci přílehlavý.

45. Dále se soud zabýval dílčí námitkou žalobkyně, podle níž provedl žalovaný posouzení dopadů svého rozhodnutí do jejích soukromých a rodinných poměrů nezákonně. Žalobkyně v tomto ohledu toliko uvádí nedostatečnost zkoumání této problematiky „zvláště s ohledem na partnerský vztah se svojí partnerkou, se kterou je v dlouhodobém vztahu.“
46. Jak už soud výše uvedl, zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince tam, kde vydání rozhodnutí není podmíněno posouzením jeho přiměřenosti dle § 174a ZPC, je podmíněno zejména uplatněním příslušných konkrétních tvrzení daným cizincem, protože sám zákonodárce dospěl k závěru, že v těchto případech zpravidla bude zásah do soukromých a rodinných poměrů cizince adekvátní (přiměřený). Soud přitom ze správního spisu zjistil, že ve svém prvním vyjádření v rámci správního řízení (datovaného dnem 7. 10. 2024) žalobkyně ohledně své partnerky toliko uvedla, že ji má: „Kromě sestry a rodiny má klientka v Čechách přátele a partnerku.“ Ve svém vyjádření ze dne 20. 11. 2024 pak žalobkyně uvedla identitu své přítelkyně (I. H.) a že bydlí v X a konstatovala, že zrušení zaměstnanecké karty by mělo negativní dopad na jejich partnerský vztah. Z jejího písemného vyjádření, které bylo k připojeno k tomuto podání, pak plyne, že partnerka žalobkyně hodnotí vztah se žalobkyní jako vážný a dlouhodobý, jde o pravou lásku, ne o chvilkové poblouznění. Pokud by se žalobkyně musela vrátit na Ukrajinu, byla by to rána pro jejich vztah, protože si nedovede představit, jak by za sebou jezdily z Plzně na Ukrajinu. Žalobkyně má v podstatě jen svůj život v Plzni, její život by se při návratu na Ukrajinu zhroutil.
47. Žalovaný existenci partnerského vztahu žalobkyně nerozporoval, ale uzavřel, že zrušení zaměstnanecké karty sice bude představovat zásah do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, nikoli však natolik intenzivní, aby byl nepřiměřený (není tedy pravda, že by tuto otázku žalovaný vypořádal jen odkazy na judikaturu). Žalobkyně bude moci svou partnerku a sestru nadále navštěvovat v rámci bezvízového styku za zákonných podmínek, případně na základě nového pobytového oprávnění. V současné době, kdy stále probíhá na Ukrajině válka, pak správní orgány nečiní kroky k navracení občanů Ukrajiny do jejich vlasti, naopak, aplikují mechanismy, které mají zajistit občanům Ukrajiny bezpečí na území ČR, ať už je jejich pobytový status jakýkoli.
48. Ze žaloby pak není zřejmé, v čem žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného, tedy k jaké konkrétní skutečnosti nepřihlédl, ač k ní přihlédnout mohl a měl, tedy v čem konkrétně bylo jeho posouzení věci nedostatečné. Žalobkyně dokonce ani v žalobě nezmiňuje, jak dlouho trvá její vztah s partnerkou, přestože poukazuje na jeho dlouhodobost, o záměru uzavřít registrované partnerství nehovořila ve správním řízení ani ona ani její partnerka. Ani soudu tak nejsou známy kvality a okolnosti tvrzeného partnerského vztahu, v jejichž světle by se zásah způsobený napadeným rozhodnutím mohl jevit jako nepřiměřený. Ty by musely být něčím výjimečné, mimořádné. Pokud by totiž měla být již samotná existence partnerského vztahu absolutní překážkou vydání rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, muselo by to plynout ze zákona, jinak by totiž taková skutečnost umožnila každému držiteli zaměstnanecké karty se velmi jednoduše vyhnout zrušení platnosti své zaměstnanecké karty při odsouzení za úmyslný trestný čin (poukazem na partnerský vztah na území ČR), což by soud považoval za neakceptovatelné. Skutečnost, zda na Ukrajině je nebo není možné registrované partnerství uzavřít, není v posuzované

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

věci právně významná, protože žalobkyni předně nikdo neukládá, aby vycestovala právě na Ukrajinu, tím méně aby právě tam realizovala svůj vztah se svou partnerkou. Současně není povinností žalovaného postupovat v řízeních tak, aby byly naplněny představy žalobkyně o uspořádání jejího soukromého života, tedy aby mohla uzavřít registrované partnerství v ČR.

49. Jinými slovy řečeno, žalobkyně ani ve své žalobě neuvedla takové skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalovaný jakkoli pochybil, když uzavřel, že přestože rozhodnutí o zrušení platnosti její zaměstnanecké karty sice bude představovat určitý zásah do jejich soukromých a rodinných poměrů, nepůjde o zásah nepřiměřený. Proto i tuto dílčí námitku soud považuje za nedůvodnou.
50. Jde-li o rozhodnutí neprovést účastnický výslech žalobkyně a její sestry, připomíná soud, že odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu věci leží na žalovaném (§ 3 správního řádu). Je pak věcí jeho úvahy, které důkazy ve věci provede a které nikoli (§ 52 správního řádu). Své rozhodnutí o neprovedení navrženého důkazu je však správní orgán povinen zdůvodnit v odůvodnění svého rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jelikož důkazy slouží k prokázání konkrétních tvrzení, je třeba jejich návrh doprovodit označením dané sporné skutečnosti, jež má být jejich prostřednictvím prokázána; to právě umožňuje správnímu orgánu provést úvahu ohledně potřebnosti navrženého důkazu.
51. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyně navrhovala provést svůj účastnický výslech a výslech své sestry H. F., aniž by vůbec uvedla, co konkrétního se jimi má prokazovat, resp. tyto důkazní návrhy učinila pod svým sdělením o tom, že má v ČR sestru a její rodinu a také svou partnerku. Žalovaný však nic z těchto tvrzení nerozporoval, naopak z nich vycházel. Provádět důkaz ke skutečnosti, kterou považuje správní orgán za nespornou, není potřebné a není to ani procesně ekonomické. Hledisko procesní ekonomie hraje roli zejména při provádění výsledků, neboť je jimi zátěž způsobována i třetím osobám (svědkům), pročez je třeba dbát na to, aby důkazy byly prováděny vskutku jen k prokázání sporných skutečností.
52. Pokud pak žalobkyně ve své žalobě uvádí, že z provedeného výsledku mohl žalovaný zjistit více detailů z jejího aktuálního života, jedná se o nepochopení logiky navrhování důkazů, jak o ní soud hovořil výše. Důkazní návrhy se musejí upínat ke konkrétním tvrzením, aby mohl správní orgán posoudit potřebnost jejich provedení. Pakliže žalobkyně sama tyto důkazní návrhy učinila jen ve vztahu k tvrzením, která měl správní orgán za nesporná a z nichž při svém rozhodování také vycházel, pak je nepřípustné a nelogické vytykat žalovanému, že kdyby byl výsledky přesto provedl, mohl z nich třeba zjistit i něco dalšího. Takový postup by znamenal, že účastník správního řízení může jeho průběh velmi efektivně obstruovat tím, že bude navrhovat slyšení blíže neomezeného počtu svědků, protože koneckonců nikdy nelze s určitostí předem vyloučit, že někdo může sdělit něco relevantního. Nelze v této souvislosti ostatně přehlédnout, že ani v žalobě nedokázala žalobkyně uvést jedinou konkrétní skutečnost, kterou by se snad mohl žalovaný při provedení navrhovaných výsledků dozvědět. Žalobkyně tedy ani v žalobě neoznačuje nic, co mělo být podle jejího přesvědčení těmito důkazy prokázáno (nad rámec toho, co správní orgány nečinily sporným), čímž fakticky potvrzuje jako správné rozhodnutí žalovaného tyto důkazy neprovádět.
53. Je tak možno odkázat na závěry judikatury NSS, podle k uvádění tvrzení a vyjadřování se k důkazům slouží primárně procesní úkony účastníka řízení, nikoli účastnický výslech (např. rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 As

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

161/2020-45). Kasační soud se také ve své rozhodovací praxi vyjadřoval i k návrhům na výsledky členů rodiny cizinců, jejich prostřednictvím měly být prokazovány okolnosti soukromého a rodinného života, které správní orgány nespороvaly, přičemž takové důkazní návrhy považoval za nadbytečné (srov. přiměřeně např. rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018-57, či ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Na závěry obsažené v těchto rozhodnutích lze proto i v poměrech projednávané věci poukázat, když Krajský soud v Plzni nenachází žádný důvod se od nich jakkoli odchylovat.

54. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 nahoře) konstatoval, že nespaturuje důvod žalobkyni navržené výsledky provádět kvůli prokázání pevnosti rodinných vazeb, neboť nemá důvod je jakkoli zpochybňovat, přičemž současně odkázal na judikaturu NSS, která potvrzuje jeho názor, že není nutné provádět důkazy ke skutečnostem, které jsou nesporné. Tím tedy žalovaný také plně dostal své povinnosti přezkoumatelně odůvodnit neprovedení navržených důkazů z pohledu § 68 odst. 3 správního řádu. I tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.
55. Konečně se soud zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozhodnutí z pohledu jejího vycestování na Ukrajinu. K příslušné námitce je třeba především uvést, že žalobkyně vychází z mylné premisy, že jí bylo napadeným rozhodnutím uloženo vycestovat na Ukrajinu, tj. do její vlasti. To však není pravda, neboť jí výrokem II. napadeného rozhodnutí byla stanovena toliko lhůta k vycestování z území ČR, což je opětovně přímý následek rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 2 ZPC. Žalovaný tedy žalobkyni neuložil, aby vycestovala na Ukrajinu, pročez opírat svou žalobní námitku o presumpci toho, že tam žalobkyně musí vycestovat, je věcně nesprávné a staví to samotnou podstatu této námitky do velmi vratké polohy.
56. Správní orgány pak oproti přesvědčení žalobkyně skutečně nejsou povinny (a soud dodává, že k tomu nejsou ani oprávněny) určovat, kam by měla z území ČR vycestovat. Žalobkyně je plně svéprávnou dospělou osobou, která si jistě je schopna zvolit stát svého dalšího pobytu a zohlednit přitom nejen své potřeby, ale i právní předpoklady takové volby. Správní orgány nejsou při stanovení lhůty k vycestování dle § 46e odst. 2 ZPC omezeny tím, zda dotyčný cizinec je či není držitelem pobytového oprávnění v nějakém jiném státě. Je povinností samotného cizince, aby svou pobytovou situaci řešil v souladu se svým rozhodnutím, v jakém státě se hodlá zdržovat. Již vůbec pak nemůže vydání příslušného rozhodnutí bránit názor partnerky žalobkyně, která se se žalobkyní na Ukrajinu vracet nehodlá. Je věcí jen jejího rozhodnutí, zda hodlá či nehodlá se svou partnerkou, se kterou ji – podle jejích vlastních slov – pojí pravá láska z území ČR vycestovat či nikoli. Důsledky jejího rozhodnutí však nelze žádným způsobem přenášet na žalovaného.
57. Soudu je zřejmé, že žalobkyně „*vycestování zcela odmítá*“, ale je třeba si uvědomit, že jde o důsledek pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobkyně coby cizinka nedisponuje neomezeným právem na pobyt na území ČR; její pobyt zde je podmíněn příslušným pobytovým oprávněním, z něhož plynou pro žalobkyni jak určitá práva, tak také povinnosti. Poruší-li pak žalobkyně své právní povinnosti tak zásadním způsobem, jakým je spáchání úmyslného trestného činu, za nějž je následně pravomocně odsouzena, jsou správní orgány povinny z toho vyvodit příslušné závěry. Jde o projev práva státu určovat, kdo se na jeho území bude zdržovat a za jakých podmínek. Že s těmito důsledky své vlastní protiprávní činnosti žalobkyně nesouhlasí, bere soud na vědomí, ale nečiní to napadené rozhodnutí nezákonným.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

58. Žalobkyně coby dospělá žena v ekonomicky produktivním věku (30 let) je jistě schopna plnit své soukromoprávní závazky, stejně jako náhradu škody, kterou svým trestným činem způsobila, nejen z území ČR. Její možnosti vydělávat si prostředky nejsou omezeny ani navázány výlučně na ČR.
59. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že uloženo povinnost vycestovat z území ČR je třeba odlišovat od jejího nuceného výkonu. V posuzované věci má žalobkyně k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících její vycestování v podobě válečného konfliktu na Ukrajině zabránit (udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, resp. udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 ZPC). Tuto skutečnost lze podpořit o odkazy na judikaturu (rozsudky NSS ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, či ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41). Nesprávný je tedy i poukaz žalobkyně na to, že ČR by v důsledku napadeného rozhodnutí mohla porušit zákaz *non-refoulement*. Žalovaný ostatně správně připomněl, že správní orgány t. č. nepřistupují k výkonu navracení cizinců na Ukrajinu.
60. Soud tedy uzavírá, že ani tento žalobní bod není důvodný.
61. Závěrem je možno konstatovat, že se žalobkyně mylí i v tom, že měl žalovaný provést jakýsi test proporcionality mezi dopady, které má napadené rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, a dopady do veřejného pořádku, pokud by zde žalobkyně setrvala. Nic takového zákon po žalovaném nevyžadoval. Pokud by jej žalovaný prováděl, opět by tím překročil své pravomoci.

Závěr a náklady řízení

62. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
64. Výrokem III. konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *„osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“* V projednávaném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přesto osobám zúčastněným na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Soud

tak výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 4. března 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce